

PREDLOG ZAKONA o Odpravi Privilegijev Socialističnega sistema in tistih, ki so jih neupravičeno pridobili določeni posamezniki in skupine v času 23 let, za večino škodljive slovenske tranzicije

v nadaljevanju ZOPS

V skladu s 1. in 2. odstavkom 115. člena Poslovnika DZ podrobneje opredeljujemo predlog ZOPS-a.

UVOD

1. Ocena stanja in razlogi za sprejem zakona

Očitna dejstva kažejo na to, da slovenski narod v triindvajsetih letih od vzpostavitve svoje lastne države ni uspel izvesti preloma z nekdanjim enopartijskim režimom - niti takoj po spremembi političnega sistema, ko bi bilo to najbolj nujno narediti, niti kasneje.

Zelo jasno je videti, da je prišlo leta 1990 z drugimi orodji do uzurpacije oblasti s strani dotedanje edine stranke (Komunistična partija Slovenije, KPS – Zveza komunistov Slovenije - ZKS) in da to oblast ZKS preko posameznikov in drugih formalnih in neformalnih organizacijskih oblik vzdržuje še naprej.

Da bi morali narediti katarzo oziroma očiščenje, nas je opozarjala že Resolucija Sveta Evrope 1096, na podlagi katere so do takrat nekatere države t.i. "lustracijo" že naredile (Nemčija in Češka, po tej resoluciji pa vse post komunistične države, ki so članice EU, razen Madžarske). V Sloveniji do tega prelomnega koraka vse do danes ni prišlo in so nas v tem pogledu prehiteli že domala vse post komunistične države, tudi nekatere republike nekdanje SFR Jugoslavije, ko sta nedavno tega naredili to Srbija in Makedonija.

O čem govori in na kaj nas opozarja omenjena resolucija:

RESOLUCIJA 1096, z dne 27. 06.1996, o ukrepih za odpravo negativnih posledic nekdanjih komunističnih totalitarnih sistemov (23. zasedanje):

1. Dediščine bivših komunističnih totalitarnih sistemov se ni lahko rešiti. Na institucionalnem nivoju ta dediščina zajema (čezmerno) centralizacijo civilnih institucij, birokratizacijo, monopolizacijo in prekomerno regulacijo; na nivoju družbe pa sega od kolektivizma in konformizma do slepe pokorščine in drugih totalitarnih miselnih vzorcev. Na takšnih temeljih je težko vzpostaviti civilizirano, liberalno in pravno državo. Zato je stare strukture in miselne vzorce potrebno odpraviti in preseči.
2. Cilji tega tranzicijskega procesa so jasni: ustvariti pluralne demokracije, ki temeljijo na vladavini prava in spoštovanju človekovih pravic ter raznolikosti. Pri tem procesu je potrebno upoštevati tako načela subsidiarnosti osrednje oblasti, svobode izbire, enakosti možnosti kot tudi ekonomskega pluralizma in transparentnosti postopka odločanja. Tako so delitev oblasti, svoboda medijev, varstvo zasebne lastnine in razvoj civilne družbe le nekatera izmed sredstev, ki jih lahko uporabimo pri doseganju ciljev kot so decentralizacija, demilitarizacija, demonopolizacija in debirokratizacija.
3. Nevarnosti, da proces tranzicije ne uspe, so mnogovrstne. V najboljšem primeru lahko oligokracija prevlada nad demokracijo, korupcija nad vladavino prava in organizirani kriminal nad človekovimi pravicami. V najslabši različici lahko pride do »žametne restavracije« totalitarnega režima, če že ne do nasilnega strmoglavljenja porajajoče se demokracije. V takšnem najneugodnejšem primeru bi nov nedemokratični režim neke večje države prav lahko predstavljal mednarodno grožnjo njenim šibkejšim sosedam. Ključ do miroljubne koeksistence in do uspešnega procesa tranzicije namreč leži v vzpostavitvi občutljivega ravnotežja pri

zagotavljanju pravice brez iskanja maščevanja.

4. Tako mora demokratična, pravna država pri odpravljanju posledic bivših komunističnih totalitarnih sistemov uporabiti predvsem proceduralna sredstva. Če bi recimo uporabljala druga sredstva, bi ravnala podobno kot totalitarni režimi, katerih posledice naj bi odpravila. Demokratična in pravna država ima na razpolago dovolj sredstev za zagotavljanje spoštovanja načela pravičnosti in kaznovanja krivcev.

Ne more pa in ne sme zadovoljiti svoje želje po maščevanju namesto pravičnosti. Nasprotno, človekove pravice in temeljne svoboščine, kot so pravica do sodnega varstva in pravica do zaslišanja, mora spoštovati in jih priznavati tudi tistim, ki jih sami niso upoštevali, ko so bili na oblasti. Pravna država se je sposobna ubraniti oživitvi komunistične totalitarne grožnje, kajti na voljo ima številna sredstva, ki upoštevajo človekove pravice in vladavino prava in ki temeljijo tako na uporabi kazenskega prava in zakonitih administrativnih ukrepov.

5. Skupščina državam članicam predlaga, da odpravijo negativne posledice bivših totalitarnih režimov tako, da prestrukturirajo svoje stare pravne in institucionalne sisteme. Ta proces naj temelji na naslednjih načelih:

a) demilitarizacije, ki naj zagotovi, da se preneha z militarizacijo glavnih civilnih institucij, kot sta npr. vojaška uprava zaporov ali čete Ministrstva za notranje zadeve, kot tipična primera komunističnih totalitarnih sistemov;

b) decentralizacije, posebej na lokalnih in regionalnih nivojih in znotraj državnih institucij;

c) demonopolizacije in privatizacije, ki sta osrednja elementa za vzpostavitev tržne ekonomije in pluralne družbe;

d) debirokratizacije, ki naj zmanjša komunistično-totalitarno čezmerno regulacijo in prenese moč od rok birokratov nazaj k državljanom.

6. Ta proces mora vsebovati preobrazbo miselnosti (preobrazbo src in umov), katere osrednji cilj naj bo odprava strahu pri prevzemanju odgovornosti in tudi odprava nespoštovanja raznolikosti, skrajnega nacionalizma, nestrpnosti, rasizma in ksenofobije, ki so del dediščine starih režimov. Vse negativne posledice naj nadomestijo demokratične vrednote strpnosti, spoštovanja raznolikosti, subsidiarnosti osrednje oblasti in odgovornosti za svoja dejanja.

7. Skupščina tudi priporoča, da se kazniva dejanja, ki so bila storjena za časa komunističnega totalitarnega režima, preganjajo in kaznujejo na podlagi splošno veljavnih kazenskih zakonikov. Če ti predvidevajo zastaranje določenih zločinov, se le-to lahko podaljša, saj gre le za proceduralno in ne vsebinsko vprašanje. Čeravno sta sprejemanje in uporaba retroaktivnih kazenskih zakonov prepovedana, pa sta dovoljena sojenje in kaznovanje oseb za dejanja ali opustitve, ki v času storitve po domačem pravu niso bila kazniva, so pa kazniva v skladu s splošnimi načeli prava civiliziranih narodov. Še več, če je oseba kršila človekove pravice, njen ugovor o le izpolnjevanju ukazov ne izključuje niti protipravnosti niti njene posamične krivde.

8. Skupščina priporoča, da naj preganjanje posameznih zločinov soupada z rehabilitacijo ljudi, obsojenih za zločine, ki v civiliziranih družbah ne predstavljajo kaznivih dejanj in rehabilitacijo tistih, ki so bili nepravilno obsojeni. Žrtvam totalitarnega nasilja je potrebno priznati gmotno odškodnino, ki ne sme biti (bistveno) nižja od tiste odškodnine, ki gre neopravičeno obsojenim po veljavnih kazenskih zakonikih.

9. Skupščina pozdravlja razkritje dosjejev tajnih služb javnosti v nekaterih bivših komunistično-totalitarnih državah. Vsem zadevnim državam svetuje, da omogočijo prizadetim posameznikom, na njihovo zahtevo, pregled spisov, ki so jih o njih hranile bivše tajne službe.

10. Nadalje Skupščina svetuje, da se premoženje, vključno s premoženjem cerkve, ki se ga je država protipravno ali nepravilno polastila, ga nacionalizirala, zaplenila ali kako drugače odtujila v času vladavine komunističnih totalitarnih sistemov, vrne izvirnim lastnikom v naravi in v celoti (»in integrum«), če je to možno brez kršitve pravic dosedanjih lastnikov, ki so pridobili premoženje v dobri veri, ali pravic najemnikov, ki so v dobri veri premoženje najeli in brez škode za napredovanje demokratičnih reform. V primerih, kjer to ni možno, naj se dodeli pravična gmotna odškodnina. O zahtevah in sporih v zvezi s posamičnimi primeri vračanja premoženja naj odločajo sodišča.

11. Glede obravnave posameznikov, ki niso storili nikakršnih zločinov, da bi jih lahko preganjali po sedmem odstavku, vendar pa gre za osebe, ki so kljub temu zavzemale visoke položaje v bivših totalitarnih komunističnih režimih in so te režime tudi podpirale, Skupščina ugotavlja, da so nekatere države uvedle administrativne ukrepe, kot so lustracija ali dekomunizacijski zakoni. Cilj teh ukrepov je izločiti osebe iz izvrševanja oblasti, če jim tega ni moč več zaupati v skladu z

demokratičnimi načeli, ker tudi v preteklosti tem načelom niso pokazale potrebne zvestobe, niti nimajo sedaj nobenega interesa ali pripravljenosti za njihovo spoštovanje.

12. Skupščina poudarja, da so v splošnem ti ukrepi lahko združljivi z demokratično in pravno državo, če so izpolnjeni nekateri pogoji. Najprej je potrebno krivdo, posamično in ne kolektivno, dokazati v vsakem primeru posebej. To narekuje potrebo po posamični in ne morda kolektivni uporabi lustracijskih zakonov. Nadalje morajo biti v teh postopkih zagotovljena pravica do obrambe, predpostavka nedolžnosti, dokler ni dokazana krivda in pravica pritožbe na sodišče. Maščevanje naj nikoli ne bo cilj takšnih ukrepov, niti naj se ne dovoli politične ali družbene zlorabe lustracijskega procesa. Cilj lustracije ni kaznovati ljudi, ki naj bi bili krivi – to je naloga kazenskega aparata – ampak zaščititi porajajočo se demokracijo.

13. Skupščina potemtakem predlaga, da naj se zagotovi, da lustracijski zakoni in podobni administrativni ukrepi sledijo zahtevam pravne družbe in da se osredotočijo na grožnje temeljnim človekovim pravicam in procesu demokratizacije. Za referenco o tem glej »Smernice za zagotovitev skladnosti lustracijskih zakonov in podobnih upravnih ukrepov z zahtevami pravne države«.

14. Povrh tega skupščina priporoča, da naj zaposleni, ki so jih na podlagi lustracijskih zakonov s položajev odpustili, ne bi bili v načelu prikrajšani za prej pridobljene finančne ugodnosti. Le v izjemnih primerih, ko si je vladajoča elita bivšega režima dodelila pokojninske pravice višje od tistih, ki pripadajo navadni populaciji, pa naj bi bile te pravice znižane na nivo »navadnih« državljanov.

15. Skupščina priporoča, naj vlade zadevnih držav potrdijo, da so njihovi zakoni, podzakonski akti ter postopki skladni z načeli, ki jih vsebuje ta resolucija in da jih spremenijo, če je to potrebno. Tako bi se lahko izognili številnim pritožbam glede teh postopkov, ki bi jih vlagali nadzorni mehanizmi Sveta Evrope na podlagi Evropske konvencije o človekovih pravicah, nadzornega postopka Odbora ministrov ali nadzornega postopka Skupščine v zvezi s sklepom št. 508 (1995) o spoštovanju dolžnosti in zavez s strani držav članic.

16. Za konec je potrebno poudariti, da so najboljša jamstva za odpravo negativnih posledic bivših komunističnih totalitarnih sistemov korenite politične, pravne in ekonomske reforme v zadevnih državah, ki vodijo k oblikovanju pristne demokratične države in politične kulture. Skupščina zatorej poziva vse že izgrajene demokracije, da s svojo pomočjo in podporo priskočijo na pomoč šele nastajajočim demokracijam v Evropi, še posebej tedaj, ko gre za

razvoj civilne družbe.

Besedilo Resolucije 1096 pomeni enega najvažnejših dokumentov, ki so ga podpisale tudi države v tranziciji, vključno Slovenija. Zanimivo je, da je bila resolucija po podpisu Slovenije še dve leti skrita v predalih naše takratne oblasti. To kaže na očitno nepripravljenost ideoloških dedičev totalitarnega režima, da bi njena načela izvajali.

Dejstvo je, da je ta dokument podpisala tudi Slovenija, a na tej podlagi ni naredila ničesar. To popravlja ZOPS, ki ga vlagamo v parlamentarno proceduro, pri tem pa se sklicujemo prav na Resolucijo 1096. Ker je Republika Slovenija tudi sopodpisnica tega dokumenta, Resolucija 1096 nesporno šteje za podlago ZOPS. Zaradi neukrepanja odgovornih v skladu s priporočili pričujoče resolucije skupščine Sveta Evrope se v Sloveniji dogaja prav to, kar v svojih točkah navaja Resolucija 1096. Republika Slovenija zato še mora izvesti vse potrebne ukrepe za razgradnjo enopartijskega režima.

Ocena stanja Gibanja Osveščenih Prebivalcev Slovenije so naslednje:

Po skoraj triindvajsetih letih življenja v samostojni Sloveniji lahko vsak razmišljujoč in do negativnih pojavov občutljiv človek vidi in razume, da je nekaj hudo narobe. Po letu 1990 smo vstopili v tranzicijo, v kateri naj bi transformirali prejšnji nedemokratski režim v demokracijo.

Hoteli smo in morali bi ustvariti pluralno demokracijo, ki bi temeljila na vladavini prava in spoštovanju človekovih pravic ter raznolikosti mišljenj. Pri tem procesu bi morali upoštevati tako načela subsidiarnosti osrednje oblasti, svobode izbire, enakosti možnosti kot tudi ekonomskega pluralizma in transparentnosti postopka odločanja.

Tako so delitev oblasti, svoboda medijev, varstvo skupne in zasebne lastnine ter razvoj civilne družbe le nekatera izmed sredstev, ki bi jih morali uporabiti pri doseganju ciljev kot so decentralizacija, demilitarizacija, demonopolizacija in debirokratizacija.

V procesu tranzicije bi se morali zavedati, da se dediščine bivših komunističnih totalitarnih sistemov ni lahko rešiti. Na institucionalnem nivoju ta dediščina zajema (čezmerno)

centralizacijo civilnih institucij, birokratizacijo, monopolizacijo in prekomerno regulacijo; na nivoju družbe pa sega od kolektivizma in konformizma do slepe pokorščine in drugih totalitarnih miselnih vzorcev.

Na takšnih temeljih ni bilo mogoče vzpostaviti civilizirane, svobodne in pravne države. Zato bi bilo najprej nujno sistematično odpraviti stare strukture in preseči bivše totalitarne miselne vzorce.

Ker tega nismo naredili, smo zdaj priča situaciji, ko lahko po 23 letih ugotovimo, da proces demokratizacije ni uspel. Priča smo, kako je oligokracija prevladala nad demokracijo, korupcija nad vladavino prava in organiziran, celo državni kriminal nad človekovimi pravicami. Prišlo je do »žametne restavracije« totalitarnega režima s podtalnim strmoglavljenjem porajajoče se demokracije iz devetdesetih let s strani starih oblastniških struktur in z njimi povezanimi dolga leta nastajajočimi lobiji, klani, klikami in škodljivimi združbami.

Takšni oceni stanja ne more oporekati nihče, kaj šele, da bi jo z argumenti zavrnil. Lahko jo zavrača samo z uporabo medijskih manipulacij in s cenzuro medijskega poročanja, kakršno smo predlagatelji zakona doživeli 28. 04. 2011, ko smo vložili v proceduralni postopek v Državnem zboru Zakon OPS. Vsi osrednji mediji so posneli dogodek, posneli izjave vlagateljev, a o tem niso poročali v nobeni izmed oddaj niti tisti niti kateri drugi dan. Takšna nezaslišana medijska cenzura nedvomno kaže na to, kaj in kdo namesto demokracije in demokratičnih vodij vlada v tej deželi.

V izogib temu, da bi se to dogajalo še naprej, zaradi zgoraj opisanih in utemeljenih razlogov, in zato, da Republika Slovenija ne bi še naprej nazadovala, kar se nam dogaja domala na vseh področjih, predlagamo DZ RS v sprejem ZOPS.

2. Cilji, načela in poglobitve rešitve predloga ZOPS.

S sprejemom in uveljavitvijo Zakona OPS se bo Republika Slovenija dokončno izvila izpod jarma nekdanjega totalitarnega režima in bo postala sodobna ter napredna demokratična država.

ZOPS ukinja neupravičene privilegije, pridobljene v času enopartijskega režima, in vse, ki so bili neupravičeno pridobljeni v času skoraj 23 let trajajoče za večino škodljive tranzicije. To pomeni, da ZOPS sledi načelu pravičnosti, enakopravnosti in enakosti pred zakonom vseh državljanek in državljanov v naši družbi. Nihče ne more in ne sme uživati privilegijev, ki so mu bili podeljeni v nedemokratskem režimu za zasluge pri vzpostavitvi, kreiranju in vzdrževanju totalitarnega režima, pa tudi ne po tem času. Treba se je zavedati, da so neupravičene privilegije podeljevali oblastniki, ki so bili na položajih. To so počeli ne po volji ljudstva ali zaradi zaslug zanj, temveč po volji Zveze komunistov Slovenije in zaradi pripadnosti ter služenju tej totalitarni partiji. Šlo je za nelegitimne oblastnike, zato morajo biti tudi njihove odločitve neveljavne. **Osrednje pomembne rešitve Zakona OPS so:**

1. Dejanski hkratni sestop vseh kadrov, ki so bili člani zločinske organizacije UDBE, ZKS in KOS tudi po juniju leta 1988, ko se je na Roški cesti v Ljubljani začela slovenska pomlad, z vseh položajev, na katerih se odloča o naši družbi in usodi naroda. Vsi, ki so ostali zvesti člani UDBE, KOS in PARTIJE tudi po dogodkih na Roški, so zelo dobro vedeli, da bodo »demokratske spremembe« v svojem bistvu zgolj navidezne in da bodo ostali na položajih še naprej. Prav tako morajo po uveljavitvi ZOPS z vseh javnih položajev sestopiti vsi v javni in državi upravi ter v gospodarskih družbah v večinski državni lasti in pravnih subjektov ter institucij, s katerih se vpliva na usodo ljudi, saj so v popolnosti odgovorni in soodgovorni za katastrofalno stanje, v katerem se Slovenija nahaja.

2. Vzpostavitev pravične pravne države z neodvisnimi in učinkovitimi institucijami, ki bodo obravnavale vse posameznice in posameznike po enakih merilih v skladu z evropsko pravno stroko, pravico, resnico ter moralo in etiko. Zagotovitev popolne enakosti pred zakonom;

3. Odpravo preteklih krivic vsem, ki so jih doživeli bodisi v prejšnjem komunističnem režimu ali pa v skoraj 23 let trajajoči, za večino državljanek in državljanov, škodljivi tranzicijski tiraniji, in povračilo nastale materialne škode;

4. Razrešitev lastninskih problemov špekulativnega kapitalizma, ki ga je omogočilo nedelovanje pravične pravne države - vrnitev izropanega družbenega in zasebnega premoženja prvotnim lastnikom ter odgovornost vseh, ki so izvajali ropanje družbenega in zasebnega premoženja ter vseh, ki so omogočili in ščitili takšno početje tudi tako, da so opuščali dolžna ravnanja na svojih, od ljudi plačanih delovnih mestih in položajih;

5. Kadrovske prenovne družbe, kajti po sprejemu ZOPS bodo na vsa odgovorna mesta prihajali

izključno ljudje na podlagi zahtevnih meril pozitivne kadrovske selekcije s potrebnim strokovnim znanjem ter ne vprašljivimi moralnimi in etičnimi lastnostmi ter srčno kulturo. Izvedene bodo nove kvalifikacije za vsa vodstvena in vodilna delovna mesta v državni javni upravi ter gospodarskih družbah v večinski državni lasti, a tokrat zares po vnaprej znanih merilih, v katerih ne bo pomembna strankarska - partijska pripadnost in VIP.

6. Bistveno višjo strokovnost in posledično učinkovitost na vseh nivojih v javni upravi, visoko profesionalizacijo, bistveno racionalizacijo javne uprave, nižanje skupne javne porabe in posledično davkov za državljanke in državljane ter za podjetja.

7. Razpad oblastniških lobijev, klanov, klik in škodljivih združb.

8. Zagon, razvoj in spodbujanje mnogih še neizkoriščenih potencialov slovenske družbe, strateško načrtovanje vseh potrebnih elementov za preudaren in hiter ter učinkovit razvoj ter razcvet našega gospodarstva.

9. Uvedbo prave demokracije – oblasti ljudstva, ki bo ob navdušujočem in učinkovitem usposabljanju za aktivno delovanje v družbi vsakega posameznika (že v osnovnih šolah) postajala vse bolj neposredna. Postopna uvedba e-referendumov in e-volitev, kar bo prineslo najmanj 80% racionalizacijo. S pozitivnimi zgledi nove politične skupine Osveščenih Politikov Slovenije bo videno in spoznano, da je politika lahko tudi strokovna, odgovorna, ustvarjalna in deluje izključno v korist državljanek in državljanov.

10. Slovenski moralni in duhovni preporod.

3. Ocena finančnih posledic predloga zakona za državni proračun in druga javna finančna sredstva

ZOPS ne bo imel negativnih posledic (izdatki) za državni proračun in druga javna sredstva.

Na kratek rok (v treh letih) bo z ustrezno odpravo posledic nedelovanja pravične pravne države proračun zaradi sekundarnih efektov novega kadrovanja in zahtev do uradnikov v sistemu

veliko pridobil preko boljše delujoče državne uprave.

ZOPS je dejansko eden od pomembnejših zakonov za polnjenje izropanega proračuna RS, saj bo ob doslednem spoštovanju njegovih členov v proračun priteklo zelo veliko denarja, ki ga bodo ob vzpostavitvi pravno pravične države obsojeni državljani Republike Slovenije morali vrniti Republiki Sloveniji (državljankam in državljanom). Gre za vse protipravno pridobljeno premoženje, ki so ga odtujili – pokradli s pomočjo dvotirne pravne države, ki je preganjala predvsem kurje tatove, medtem ko je največjim tatovom debelo gledala skozi prste. Po naši grobi oceni je tega protipravno pridobljenega premoženja v zdaj zasebni lasti, a brez možnosti dokazovanja z verodostojnimi izkazi, za okoli 200 milijard evrov. Premoženje je bilo nepravilno in nelegitimno pridobljeno predvsem iz naslova nelegalne trgovine z orožjem, divjih privatizacij in ropanja proračunskega denarja s pomočjo prirejenih javnih razpisov, skrivnih dogovorov in škodljivih pogodb ter naknadnih aneksov k tem pogodbam. Seveda pa tudi z razdaljevanjem kreditov iz bank v večinski državni lasti brez ustreznih zavarovanj.

Zakon OPS bo ob drugačni kadrovski sestavi nadzornih institucij, organov pregona, policije, tožilstva in sodstva ter nacionalnih medijev in spodbujanju državljanek in državljanov, da prijavijo vse, kar vedo o krajah, korupciji, nepotizmu in klientelizmu, za kar bodo tudi nagrajeni, omogočil, da bo večji del odtujenega in pokradenega premoženja vrnjen v proračun in prvotnim lastnikom.

Za odškodnine in nagrade pri popravi krivic, ki jih Zakon OPS prinaša, bodo namenjena neznatna sredstva, saj bodo oškodovanci oziroma njihovi dediči poplačani iz prej omenjenih sredstev, vse nagrade in odškodnine pa ne bodo presegle 20% sredstev, ki bodo po učinkovitih sodnih postopkih vrnjena proračunu Republike Slovenije.

4. Navedba, da so sredstva za izvajanje zakona v državnem proračunu zagotovljena, če predlog zakona predvideva porabo proračunskih sredstev v obdobju, za katerega je bil državni proračun že sprejet

ZOPS ne predvideva porabe proračunskih sredstev v obdobju, za katerega je bil državni proračun že sprejet.

(Naj opozorimo na že sprejeti »Zakon o izbrisanih«, v katerem predlogu predlagatelji niso mogli navesti, koliko denarja bo porabljenega iz proračuna RS, ker tega niti približno niso vedeli, pa omenjeni zakon pri sprejemanju ni imel nobenih zastojev.)

5. Prikaz ureditve v drugih pravnih sistemih in prilagojenosti predlagane ureditve pravu Evropske unije; prikaz ureditve v drugih pravnih sistemih mora vsebovati prikaz ureditve v najmanj treh pravnih sistemih držav članic Evropske unije.

Evropske države, ki so po padcu komunističnega sistema izpeljale lustracijo (z * so označene države članice Evropske skupnosti/unije):

• Nemčija
(Vzhodna)*, • Poljska*, • Češka*, • Slovaška*, • Madžarska*, • Makedonija, • Litva*, • Latvija*, • Estonija*, • Bolgarija*, • Albanija,
• Romunija*.

Države, kjer lustracije ni bilo:

• Slovenija*, • Hrvaška, • Belorusija, • Kazahstan, • Uzbekistan, • Tadžikistan, • Kirgistan...

Očitno je od članic Evropske unije le Slovenija tista, ki bi lustracijo morala izpeljati, pa je ni.

V nadaljevanju predstavljamo nekaj ureditev v državah Evropske unije in bivše Jugoslavije:

Poljska <http://news.bbc.co.uk/2/hi/europe/6456005.stm>

Na Poljskem je bil uveden zakon, ki je od 700,000 prebivalcev zahteval, da se izpovejo, če so bili informatorji v komunistični tajni policiji. Ta novi zakon je vsakemu, ki ni hotel sodelovati ali bi lagal o svoji preteklosti, prepovedal delati v javnih ustanovah za 10 let. Konservativna vlada si je zadala prioriteto, da se izključi vse nekdanje komuniste in njihove kolaborante iz javnega življenja. Tajna policija je tako prvič odprla arhive javnosti. Poljska je po uvedbi zakona močno napredovala na vseh družbenih in gospodarskih področjih.

Češka: Tako imenovani "lustračný" Zakon č.451/1991

http://www.pravnipredpisy.cz/predpisy/ZAKONY/1991/451991/Sb_451991_-----_.php

<http://www.ustrcr.cz/data/pdf/normy/sb451-1991.pdf>

Certifikat v skladu z zakonom č.451/1991 (tako imenovano potrdilo lustracije) za posameznike

<http://www.mvcr.cz/clanek/vystaveni-lustracniho-osvedceni-jednotlivci.aspx>

Na Češkem je ta zakon v veljavi, sicer z določenimi revizijami, kot se lahko vidi zgoraj. Podobno kot Poljska je tudi Češka po uvedbi zakona močno napredovala na vseh družbenih in gospodarskih področjih.

Makedonija <http://www.kvf.org.mk/mk.html>

(Zopet se sklicujemo na »Zakon o izbrisanih«, za katerega predlagatelji niso mogli navesti nobenega primerljivega zakona iz tujih EU držav, ker nobena država ni imela nikoli podobnega problema, da bi ga morala skozi zakonodajo reševati. Zato so zanimiva dvojna merila zakonodajalca, ko očitno Zakon o izbrisanih ni potreboval nikakršnih primerjav drugih EU držav in je kljub temu bil vložen v parlamentarno proceduro in je bil tudi sprejet).

6. Druge posledice, ki jih bo imel sprejem zakona

Slovenija bo svobodna, demokratična in urejena država z uspešnim gospodarstvom in voditelji, ki bodo naposled resnično izbrani po volji ljudstva, in to na povsem, transparenten in demokratičen način.

Dosedanji oblastniki, ki so si po letu 1990 začeli zgolj podaljševati agonijo, bodo izpolnili obljubo, ki so jo s figo v žepu dali ob navideznem prelomu z nedemokratskim komunističnim režimom, ko so zgolj govorili o sestopu z oblasti, v resnici pa so vse do danes vse njene vzvode obdržali v svojih rokah.

Rezultat tega njihovega početja je še ena zavožena država.

Zasluzimo si boljšo državo, takšno, za kakršno smo Slovenci zedinjeno glasovali na plebiscitu leta 1990.

BESEDILO ČLENOV

ZAKON o Odpravi Privilegijev Socialističnega sistema in tistih, ki so si jih neupravičeno pridobili določeni posamezniki in skupine v času 23 let za večino škodljive slovenske tranzicije

I. SPLOŠNE DOLOČBE

1. člen

Ta zakon ureja nekatera še vedno odprta vprašanja iz obdobja od leta 1941 dalje, ko je bila pod pretvezo narodno osvobodilnega boja (s kratico NOB) proti tedanjemu okupatorju slovenskega ozemlja izvedena krvava komunistična revolucija in državljanska vojna.

Na podlagi tako prikritih ciljev je bil po »osvoboditvi« leta 1945 ustvarjen politični in gospodarski sistem, ki je bil dolga desetletja večinoma škodljiv za pretežni del slovenskega naroda.

Za uvajanje in vzdrževanja takega sistema na Slovenskem sta brez najmanjšega dvoma odgovorni takratna edina dovoljena politična organizacija Komunistična partija Slovenije (KPS), ki je bila glavni pobudnik in organizator navedene NOB, in njena naslednica Zveza komunistov Slovenije (ZKS) ter njena politična policija, ki se je najprej imenovala Uprava državne varnosti (UDV), kasneje pa se je preimenovala v Službo državne varnosti (SDV). Prav tako je bila politična, strankarska tajna policija tudi vojaška KOS (Kontra obveščevalna služba JLA).

S krvavo revolucijo pridobljeno oblast sta navedeni organizaciji KPS in njena naslednica ZKS obdržali z vzpostavitvijo tako imenovanega "socialističnega" družbenega sistema, ki je bil v bistvu totalitaran (celoten, vseobsegajoč, povzemajoč vse v svoje območje), saj je le navidezno državnim ciljem podredil vse javno in zasebno življenje, pri čemer je izključeval vsako drugačno mnenje ali opozicijo, kar je bilo zapisano tudi v tedanjih jugoslovanski in slovenski ustavi.

S tem totalitarnim režimom (politično ureditvijo) so bile tako že v kali zatrite nekatere temeljne človekove pravice in svoboščine, kar je po tem trajalo vse do leta 1990, ko je bila sprejeta nova (izključno) slovenska ustava.

V vsem tem obdobju so bili mnogi zaradi uveljavljanja svoje temeljne pravice do svobodnega mišljenja in gibanja tudi likvidirani, sodno preganjani ali drugače omejevani. Zaradi ugodnejšega zunanjega videza je bila taka državna ureditev preimenovana v "sistem socialističnega samoupravljanja", ki naj bi tak totalitarizem (totalni politični sistem) zagotovil tudi dolgoročno.

Navedeni službi tajne politične policije sta ga vzdrževali z metodami represije (zatiranje, podtikanje, strahovlada, zaprtje in kazenski ukrepi ter likvidacije).

Na podlagi izmišljene znanstvene teorije je bil vzpostavljen tudi tako imenovani "socialistično-samoupravni gospodarski sistem", ki je v bistvu omogočal odločanje v zelo ozkih, izključno političnih (partijskih) krogih, temeljil pa je na visoki inflaciji in zadolževanju v tujini.

Zaradi neracionalne in zelo šibke organizacije ter gospodarske neučinkovitosti ter posledično zelo slabih poslovnih rezultatov je ta sistem terjal tudi večje zadolževanje v tujini od potrebnega. To je v bistvu pomenilo prelaganje večine tedanjih problemov na poznejše rodove.

Odkriti podporniki tega totalitarnega režima so zgolj na podlagi članstva v ZKS prišli do najbolj odgovornih ter najvišje plačanih delovnih mest, čeprav zanje največkrat niso imeli potrebnih strokovnih referenc. Dovolj je bila partijska pripadnost in t.i. moralnopolitična neoporečnost.

Vsa navedena dejstva so splošno poznana in podkrepljena tudi z mnogimi uradnimi arhivskimi podatki in analizami iz tega obdobja. Posledice tega nerazumnega, samoljubnega (egoističnega) in skrajno škodljivega početja za pretežni del državljanov Slovenije pa so strnjene v sedanjem javnem dolgu Republike Slovenije. Ta je večji del nastal prav v tem obdobju, se pa zaradi kontinuitete vladajočih povečuje še naprej in ga bodo morali odplačevati še otroci današnjih otrok.

Prav takšno ravnanje se je po uzurpaciji oblasti po letu 1990 nadaljevalo vse do danes, ko so nekdanji stari oblastniki poskrbeli, da so vse pozicije v sistemu obdržali preverjeni kadri bivšega režima in njihovi zvesti privrženci, ko se je negativna kadrovska selekcija samo še razmahnila. Eden od ključnih privilegijev, ki jih ZOPS odpravlja je ravno negativna kadrovska selekcija na vseh nivojih, ki je ključen razlog za nedelovanje celotnega sistema v skladu s stroko, moralo in etiko. Vse je še vedno kot pred letom 1990 podrejeno ozkim in sebičnim interesom lobijev, škodljivih združb in klik ter vplivnim posameznikom, ki svojo neformalno moč formalizirajo prav preko svojih nameščencev v sistemu. Rezultati takšnega privilegiranega kadrovanja so vidni v celotnem sistemu države, ko smo priča pravemu ramsulu na finančnem, gospodarskem in socialnem področju.

Ta zakon ne ureja ugotavljanja odgovornosti in iskanje krivcev za vzpostavitev in sodelovanje v navedenem totalitarnem režimu. To prepušča pristojnim državnim tožilstvom, ki morajo ukrepati po uradni dolžnosti na podlagi pobud prizadetih posameznikov, ki bodo po določbah tega zakona zahtevali popravo storjenih krivic. Z določbami tega zakona se:

- odpravljajo nekateri privilegiji (posebne, izjemne pravice določene družbene plasti), ki so si jih neupravičeno in predvsem na škodo drugih prilastili samo eminentni (najbolj vidni) predstavniki bivšega totalitarnega režima in v času 23 let trajajoče za večino škodljive tranzicije;
- preprečuje možnost, da bi se podobne stvari dogajale tudi v prihodnjem obdobju, zaradi česar preverjenim zagovornikom in podpornikom bivšega totalitarnega režima in sodelujočim na različnih položajih v družbi, s katerih se odloča o usodi naroda, za določen čas prepoveduje opravljanje vodilnih delovnih nalog;

- samo omogoča, da se bo na podlagi izvajanja določb tega zakona Republika Slovenija dokončno izvila izpod jarma nekdanjega totalitarnega režima in postala sodobna ter napredna evropska država.

II. IZROČITEV ARHIVOV

2. člen

Odgovorni predstavniki najvišjega in najožjega vodstva v 1. členu navedene organizacije ZKS in službe SDV ter KOS v obdobju od začetka tako imenovane "slovenske pomladi" v sredini leta 1988, do prvih demokratičnih volitev v letu 1990 morajo v 30 dneh od dneva uveljavitve tega zakona izročiti Arhivu Republike Slovenije celotno svoje arhivsko gradivo, ki se je v tem obdobju nahajalo v tajnih podzemnih objektih in zgradbah na več desetletij zaprtem območju okrog Gotenice, Kočevske Reke in drugod, kjer so ob odprtju tega območja v letu 1990 našli le prazne arhivske police in omare. O tem dejstvu je bila preko javnih občil doslej že večkrat seznanjena tako slovenska kot tudi mednarodna javnost.

Predvideti je mogoče, da so se v tem arhivskem gradivu med drugim nahajali tudi podatki o izvršenih povojnih pobojih na tem območju, o čemer pričajo tamkajšnja množična grobišča, razen tega pa tudi zaupni podatki o članstvu organizacije KPS in ZKS ter o delovanju službe SDV in KOS o njenih tajnih sodelavcih.

V primeru neupoštevanja te določbe v navedenem roku prevzemajo neposredno kazensko odgovornost po tem zakonu vsi, ki so aktivno delovali v ožjem vodstvu najvišjega organa navedene organizacije ZKS in najvišjega vodstva službe SDV ter KOS v prej navedenem obdobju, kar mora zagotoviti pristojno državno tožilstvo po uradni dolžnosti bodisi po lastni iniciativi ali na pisno pobudo posameznikov, ki poznajo take okoliščine in jih bodo s svojim pričanjem tudi dokazali.

III. POPRAVA KRIVIC

3. člen

Na podlagi neposrednega vpogleda v arhivsko gradivo (navedeno v 2. členu) v okviru Arhiva

Republike Slovenije in v skladu z veljavnim zakonom o uporabi tega gradiva lahko popravo krivic, ki so bile povzročene s partijsko revolucijo v obdobju od začetka leta 1941 do konca leta 1945, zahteva bodisi še živeči neposredno prizadeti ali njegovi zakoniti dediči. Prav tako lahko zahtevo za popravo krivic vsi, ki so jih doživeli v času 23 let trajajoče za večino škodljive tranzicije.

Navedeni upravičenci lahko dosežejo popravo krivic na ta način, da pri pristojnem državnem tožilstvu vložijo zahtevo za ustrezno revizijo sodnih in drugih odločb in zahtevajo materialno nadomestilo za povzročene krivice in moralno zadoščenje, proti neposredno odgovornim za povzročitev teh krivic oz. proti še živečim neposrednim krivcem za takšna dejanja pa zahtevajo tudi uvedbo kazenskega postopka.

O taki zahtevi, ki mora biti utemeljena in podkrepljena tudi z ustreznimi dokazi ali pričevanji, mora pristojno tožilstvo presoditi po uradni dolžnosti in v okviru zakonsko določenega roka ter ustrezno ukrepati.

4. člen

Na podlagi neposrednega vpogleda v arhivsko gradivo (navedeno v 2. členu) v okviru Arhiva Republike Slovenije in v skladu z veljavnim zakonom o uporabi tega gradiva lahko popravo krivic, ki so bile povzročene v obdobju od konca leta 1945 do prvih demokratičnih volitev v letu 1990 s strani oblastniških organov oz. v 1. členu navedenih služb UDV, SDV proti tako imenovanim "notranjim sovražnikom in nasprotnikom samoupravnega socializma" zahteva bodisi še živeči, neposredno prizadeti ali njihovi zakoniti dediči.

Navedeni upravičenci lahko dosežejo popravo krivic na ta način, da pri pristojnem državnem tožilstvu vložijo zahtevo za ustrezno materialno nadomestilo za povzročene krivice in moralno zadoščenje, proti neposredno odgovornim za povzročitev teh krivic oz. proti še živečim neposrednim krivcem za takšna dejanja pa zahtevajo tudi uvedbo kazenskega postopka.

O taki zahtevi, ki mora biti utemeljena in podkrepljena tudi z ustreznimi dokazi ali pričevanji, mora pristojno tožilstvo presoditi po uradni dolžnosti in v okviru zakonsko določenega roka ter ustrezno ukrepati.

Enaka pravila veljajo tudi za poznejše tranzicijsko obdobje, vse do danes.

IV. ODPRAVA PRIVILEGIJEV

5. člen

S tem zakonom se ukinjajo privilegiji glede določitve izjemne pokojnine za vse udeležence v 1. členu navedene NOB in druge borce oz. za vse nosilce pomembnih družbenih funkcij v obdobju pred koncem leta 1990 na ta način, da se jim nova pokojninska osnova določi zgolj na podlagi njihove dejanske delovne dobe in dosežene strokovne izobrazbe, katero morajo dokazati z ustreznimi dokumenti. Nova pokojninska osnova se jim začne izplačevati z dnem uveljavitve tega zakona.

Za izvajanje te določbe so odgovorni vsi pristojni v okviru Zavoda za invalidsko in pokojninsko zavarovanje Slovenije, za kar v primeru neizvajanja te določbe prevzemajo tudi neposredno kazensko odgovornost po tem zakonu.

Izvajanje te določbe mora zagotoviti pristojno državno tožilstvo po uradni dolžnosti bodisi po lastni iniciativi ali na pisno pobudo posameznikov, ki poznajo take okoliščine in jih s svojim pričevanjem tudi dokažejo.

6. člen

S tem zakonom se ukinjajo privilegiji glede predčasnega upokojevanja ali določitve izjemne pokojnine za vse uslužbence državnih organov in drugih institucij ter družbenopolitičnih organizacij v obdobju pred koncem leta 1990 na ta način, da se jim nova pokojnina določi zgolj na podlagi njihove dejanske delovne dobe in dosežene strokovne izobrazbe. To morajo dokazati z ustreznimi dokumenti. Nova pokojninska osnova se jim začne izplačevati z dnem uveljavitve tega zakona.

Za izvajanje te določbe so odgovorni vsi pristojni v okviru Zavoda za invalidsko in pokojninsko zavarovanje Slovenije, za kar v primeru neizvajanja te določbe prevzemajo tudi neposredno kazensko odgovornost po tem zakonu.

Izvajanje te določbe mora zagotoviti pristojno državno tožilstvo po uradni dolžnosti bodisi po lastni iniciativi ali na pisno pobudo posameznikov, ki poznajo take okoliščine in jih s svojim pričevanjem tudi dokažejo.

7. člen

S tem zakonom se ukinjajo desetletja trajajoči privilegiji glede zasedanja pomembnih delovnih mest zgolj samo s strani preverjenih članov v 1. členu navedene organizacije ZKS na ta način, da morajo v roku 30 dni od dneva uveljavitve zakona vsi aktivni pripadniki oz. člani organizacije ZKS na začetku tako imenovane »slovenske pomladi« sredi leta (30. junija) 1988 in vsi tajni sodelavci v 1. členu navedene službe SDV in KOS do prvih demokratičnih volitev leta 1990 samostojno odstopiti z vseh javnih funkcij in tako imenovanih "menedžerskih", vodilnih in vodstvenih delovnih mest v vseh državnih organih ter uradih, državnih institucijah, sodiščih in tožilstvih, javnih zavodih, sindikatih, občinskih organih in upravah, v gospodarskih družbah in podjetjih, ki so v večinski lasti države.

Prepoved opravljanja takih funkcij ali delovnih nalog traja za člane organizacije ZKS naslednjih 15 let, za člane najvišjega organa te organizacije in tajne sodelavce službe SDV pa naslednjih 20 let. Naslednjih dvajset let ne smejo opravljati odgovornih javnih funkcij tudi kadri, ki so to delali v organih bivše SFRJ in KOS-a (Kontra obveščevalne službe v JLA). V tem času lahko opravljajo samo strokovne delovne naloge, za katere so dejansko strokovno usposobljeni in niso v nasprotju z 8. členom tega zakona.

Ravno tako so s tem zakonom dolžni sestopiti z vseh prej naštetih javnih funkcij v naštetih institucijah vsi vodilni in vodstveni kadri, ki jih trenutno zasedajo, ker eni škodno delujejo zoper interese Slovenije in njenih državljanek in državljanov, drugi pa s svojim sodelovanjem v škodljivem sistemu in ne ukrepanjem oziroma opuščanjem dolžnih ravnanj, omogočajo uničevanje Slovenije. Prepoved opravljanja takih funkcij ali delovnih nalog traja za to kategorijo uslužbencev 10 let. V tem času lahko opravljajo samo strokovne delovne naloge, za katere so dejansko usposobljeni in niso v nasprotju z 8. členom tega zakona.

V primeru neupoštevanja te določbe v navedenem roku prevzamejo vsi v prejšnjem odstavku

navedeni neposredno kazensko odgovornost po tem zakonu, kar mora zagotoviti državno tožilstvo po uradni dolžnosti, bodisi po lastni iniciativi oz. na podlagi prijav posameznikov, ki takšne okoliščine poznajo in jih lahko s svojim pričevanjem tudi dokažejo.

8. člen

S tem zakonom se ukinja privilegij, da so bili mnogi akademski nazivi oz. magistrski in doktorski naslovi, zlasti na družboslovnih področjih, podeljeni na podlagi utemeljevanja marksistične in izmišljene socialistično-samoupravne ideologije, ki se je v vseh družbenih sistemih izkazala kot skrajno škodljiva in je bila zato povsod (z izjemo Kube in na nek način Kitajske) tudi odpravljena.

To se doseže na ta način, da se odvzamejo vsi na podlagi utemeljevanja navedene ideologije podeljeni znanstveni naslovi, kar mora v 30 dneh od dneva uveljavitve tega zakona prijaviti pristojni fakulteti vsak, ki je svoj znanstveni naslov dosegel na tej podlagi, pristojni urad take fakultete pa mora izdati ustrezno odločbo. Vsem na ta način prizadetim se omogoči, da odvzeti znanstveni naslov lahko povrnejo s ponovno obrambo istega ali spremenjenega znanstvenega dela po veljavnih zakonih in pravilih pristojne fakultete.

Za izdajo prej navedene odločbe o odvzemu znanstvenega naslova so odgovorni pristojni v okviru vseh fakultet in drugih visokošolskih institucij, ki so podeljevale prej opisane znanstvene naslove in je to razvidno tudi iz arhiviranega znanstvenega dela. V primeru neizvajanja te določbe pa prevzamejo tudi neposredno kazensko odgovornost po tem zakonu.

Izvajanje te določbe mora zagotoviti pristojno državno tožilstvo po uradni dolžnosti bodisi po lastni iniciativi ali na pisno pobudo posameznikov, ki poznajo take okoliščine in jih s svojim pričevanjem tudi dokažejo.

V. KAZENSKÉ DOLOČBE

9. člen

V primerih neizvajanja določb v zgoraj navedenih členih tega zakona morajo pristojni sodni organi na podlagi ustreznega gradiva pristojnega državnega tožilstva uveljaviti naslednje kazenske določbe:

Z denarno kaznijo najmanj 5.000.000.00 EUR za prekršek ob neizvajanju določb tega zakona se kaznujejo vsi v 2. členu navedeni posamezniki glede izročitve arhivov organizacij KPS in ZKS ter delovanju službe SDV in KOS ter njihovih predhodnic.

Z denarno kaznijo najmanj 3.000.000.00 EUR za prekršek ob neizvajanju določb tega zakona se kaznujejo vsi v 7. členu navedeni posamezniki glede samostojnega odstopa in prepovedi opravljanja funkcij in opravljanje delavnih nalog.

Z denarno kaznijo najmanj 1.500.000.00 EUR za prekršek ob neizvajanju določb tega zakona se kaznujejo vsi v 8. členu navedeni posamezniki glede samostojne prijave pristojni fakulteti, da jim je bil neutemeljeno podeljen znanstveni naslov.

Z denarno kaznijo najmanj 150.000.00 EUR za prekršek ob neizvajanju določb tega zakona se kaznujejo vsi v tem zakonu navedeni, ki so pristojni in odgovorni za dosledno izvajanje tega zakona, vendar tega potem zaradi kakršnegakoli neupravičenega razloga ne bodo storili.

Pristojni sodni organi navedenih zneskov denarne kazni v nobenem primeru ne smejo spremeniti v zaporno kazen, ampak morajo narediti vse potrebno za izterjanje plačila kazni z zasegom in odprodajo zasebnega premoženja kršiteljev in ožjih družinskih članov. Vsi navedeni zneski denarnih kazni v tem členu se morajo ob plačilu revalorizirati glede na rast inflacije in v primeru ne takojšnjega plačila obračunati zakonite zamudne obresti po veljavnem zakonu.

V primeru dane pobude posameznikov pristojnemu državnemu tožilstvu za ukrepanje po določbah tega zakona, ker vedo za kršenje določb tega zakona in to potem s svojim pričanjem dokažejo tudi na pristojnem sodišču, se takim pobudnikom kot nadomestilo za izgubljeni čas in tveganje morebitnega maščevanja prizadetih izplača ustrezno denarno nadomestilo.

Takšno nadomestilo mora znašati najmanj eno petino navedenih zneskov denarne kazni za

prekršek, ki se v primeru večjega števila pobudnikov za posamezen primer kršitve določb tega zakona razdeli na enake dele.

VI. KONČNA DOLOČBA

10. člen

Ta zakon začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

OBRAZLOŽITEV

1. člen

Splošne določbe predstavljajo uvodni člen. Širša uzakonjena deklarativna predstavitev je potrebna za resen zakonodajalski simbolični prelom. Ustavna preambula je bila potrebna za utemeljitev celotne nove države, tako je tudi 1. člen ZOPS temelj resnično novega obdobja Republike Slovenije.

Na začetku uvoda (preambule) tega zakona je tako opozorjeno na njegovo poglobitno vsebino, kar hkrati pojasnjuje tudi njegov ključni cilj. Seveda bodo zlasti pravniki mnenja, da bi kazalo dodati še kak stavek, vendar bi se s tem obseg že tako dolgega uvoda še bolj povečal. Tako pa smo s tema dvema stavkoma skupaj z naslovom že lahko odgovorili na poglobitna vprašanja: kaj, kdaj, kje, kdo in zakaj. V tem smislu (maniri) so bili nato sestavljeni tudi naslednji odstavki, v katerih je bržkone zajeto vse tisto, kar doslej še ni bilo zapisano na istem mestu v nekem državnem aktu.

Ta del preambule zakona pa nenazadnje ustrezno zamenjuje tudi povsem nesmiselne resolucije, s katerimi se nekateri trudijo in smo jih že imeli priložnost prebrati, bojda pa nastajajo tudi nove. Vendar z njimi zagotovo ne bo mogoče doseči tisto, kar je doseženo že s to preambulo: končno je pri nas tudi v ustreznem zakonu mogoče reči »bobu bob«, medtem ko bomo z njegovim izvajanjem lahko dokončno potegnili pod našo preteklostjo tudi črto in začeli počasi pozabljati nanjo.

2. člen

Številni tajni arhivi nekdanje SFRJ in SRS so še vedno v rokah posameznikov, ki so v prejšnjem režimu izvajali totalitarno oblast, vključno z izvensodnimi likvidacijami, pregoni drugače mislečih in zaviranjem družbenega razvoja.

V teh arhivih so številni podatki o pobojih po drugi svetovni vojni, ki bi še danes pomembno vplivali na razumevanje in razčiščenje pomena in vloge KPS, njenih članov in njenih pravnih naslednic (ZKS, ZSMS, SZDL => SD, LDS, ...), pa je to zaradi njihovega prikrivanja pri zasebnikih še onemogočeno.

Z navedeno zakonsko določbo bo mogoče naposled doseči tisto, kar so predlagatelji veljavnega zakona o ravnanju z arhivskim gradivom očitno »pozabili« vanj vpisati. Vendar ta določba v ničemer ne posega v njegove pristojnosti (kompetence), če pri tem, seveda, odmislimo, da bo zaradi nje treba zagotoviti dodaten prostor za njegovo shranjevanje, česar pa se verjetno ni bati.

Sicer pa je ta določba bržkone tako jasna, da je sploh ne kaže posebej pojasnjevati. Odkar smo nekateri že pred časom izrabili priložnost in nekaj tega gradiva pridobili iz beograjskih arhivov, se nam preprosto upira, da bi pisali tudi o teh umazanih podrobnostih prejšnje komunistične nomenklature. Človeku se tak sistem preprosto zagabi, ko se na svoje oči lahko prepriča, da je imel udbovskega »špiclja« celo v lastni sestri in tudi v svoji zakonski postelji. Zato postajajo vedno bolj razumljiva tudi prizadevanja sedanjih pogajalcev glede ureditve odnosov z našo prejšnjo državo, ko so se nenadoma začeli zanimati za beograjske arhive in jih sedaj postavljajo v ospredje teh dogovorov.

3. člen

Odprtje teh arhivov mora pospešiti ustrezno popravo krivic, kot tudi ustrezno sproženje postopkov, ki bodo jasno razmejili med civiliziranimi in neciviliziranimi dejanji iz povojnega obdobja. ZOPS procesiranje arhivov repušča tožilstvu.

Na tej podlagi bo zagotovo mogoče dokončno urediti tudi to žalostno plat naše preteklosti, česar pa zagotovo ni mogoče storiti zgolj s priložnostnim govorom in udeležbo na maši zadušnici za žrtve v množičnih grobiščih v kočevskih brezni, pri tem pa imeti roke globoko v žepih. Potrebno je storiti tudi to, da bodo neposredni in še živeči krivci teh dogodkov lahko stopili pred pristojno

redno sodišče, ki bo enkrat za vselej o tem tudi presodilo. Zgornja določba torej omogoča razkritje nekaterih dogodkov v navedenem obdobju, ki so kljub mnogim pričevanjem nekaterih neposrednih žrtev (kot vemo, so se redki po srečnem naključju rešili iz teh brezen) še vedno zaviti v trdo temo.

4. člen

Navedene določbe ni treba podrobneje pojasnjevati, ker lahko govori kar sama zase. Tortura (izsiljevanje priznanj) in montirani politični procesi v okviru režije službe SDV terjajo ustrezno moralno zadoščenje in popravo krivic tistim, ki so morali podobno gorje trpeti dolga leta, celo desetletja. Tako pa tudi za čas 23 let divjanja tranzicijske tiranije, ko smo mnogi doživeli montirane sodne procese, fašistoidne izvršbe, krivične sodbe in odločbe, s tem pa izgubo ogromno energije, časa in denarja ter živcev.

5. člen

Z ukinitvijo izjemnih pokojnin razen moralnega zadoščenja za mnoge sedanje upokojence z bednimi pokojninami kake večje koristi žal ne bo. Problemov nizkih pokojnin ne more rešiti niti pokojninska reforma, saj z njo ni mogoče napolniti povsem izropanih pokojninskih skladov, ki smo jih polnili dolga desetletja.

Je pa vsaj moralno zadoščenje pomembno in potrebno za uravnoteženje socialnih neenakosti in izvajanja temeljnega ustavnega načela socialne države. Privilegiji, utemeljeni na prejšnji državi se morajo umakniti realnosti današnjih razmer, zato se morajo tudi izjemne pokojnine umakniti realnim zmožnostim pokojninske blagajne.

6. člen

Tu gre predvsem za ustrezno materialno zadoščenje tistim, ki so v pokoj odhajali v pozni starosti in tako od pokojnine največkrat tudi niso imeli prav veliko. Nekateri privilegirani predstavniki bivšega režima pa so lahko vanjo prešli iz svojega udobnega oblastniškega fotelja že kmalu po štiridesetem letu starosti, torej v najbolj produktivnem obdobju. Takšno nerazumno

početje bivše politične nomenklature jasno dokazuje, da je mislila in delala predvsem v svojo lastno korist, medtem ko so imeli »skrb za delovnega človeka in njegove socialne pravice« samo na jeziku.

7. člen

Najprej je treba pojasniti, zakaj mora taka določba veljati za vse bivše komuniste, UDBA-vce in KOS-ovce, ki so še vedno na odgovornih položajih, in ne samo za nekatere. Preprosto zato, ker samo na ta način lahko naenkrat potegnemo ravno črto pod našo preteklostjo in nato gremo naprej.

20 let, 15 let in 10 let je ravno primeren čas (ne glede kje), v katerem je treba dati priložnost ustreznim ljudem, ki z našo bližnjo in daljno preteklostjo niso obremenjeni ne tako ali drugače. Prepričani smo, da samo taki ljudje in na kateremkoli področju lahko potegnejo naš »voz iz blata«, ker so spočiti in ker dobro vedo, na katerem koncu je treba začeti vleči in kam ga je treba potegniti.

Verjeti je treba mnogim ocenam in pričakovanjem, da se bo po uveljavitvi takega zakona veliko strokovnjakov vrnilo nazaj v gospodarstvo od vsepovsod, kamor so se zatekli, ker nerazumnega početja enostavno niso mogli več prenašati. Potrebni je torej vsaj 10 let priložnosti za vse tiste, ki je do danes iz takšnega ali drugačnega vzroka niso dobili in imeli. Po drugi strani pa je navedenih 10 let potreben čas, da bodo vsi neposredno prizadeti s tem zakonom lahko v določenem obdobju gledali, kako »teče voz tudi po ravnem« – takrat, ko bo že ven iz blata, v katerega so ga oni pomagali spraviti, saj so bili vpreženi vanj.

Če se morda kdo sprašuje, kaj bodo tako odstavljene s položajev v predvidenem času njihovega »prisilnega počitka in opazovanja«, potem velja poudariti le to, da bodo po črki zakona pač morali sprejeti delo, za katerega so tudi dejansko usposobljeni. Če dejansko znajo kaj delati in ne samo ukazovati, potem si bodo tako delo zagotovo sami poiskali nekje drugje, da jim ne bo treba prenašati take sramote. V kolikor pa take možnosti (temu se reče »starih prijateljev« na pravih mestih) ne bodo imeli, bodo pač morali sprejeti delo, ki jim bo dodeljeno. Pri tem se jim bo godilo enako kot vsem drugim zaposlenim, ko morajo le pridno delati in molčati (sicer dobijo nogo). Tako bodo vsaj dodobra spoznali sistem, ki so ga pred leti pomagali soustvarjati in vzdrževati. Prepričani pa smo, da se bodo tovrstne razmere že v kratkem normalizirale in bo tudi Slovenija postala ena izmed sodobnih držav, z vsemi prednostmi in seveda tudi slabostmi.

V kolikor bi morda kdo pomislil, da bi morali pri izvajanju te določbe vključiti tudi pravno osebo, pri kateri so zaposleni neposredno prizadeti, kaže v tej zvezi poudariti, da bi s tem po nepotrebem zapletali nadzor nad izvajanjem tega zakona. Za morebitno ponovno zaposlitev mimo navedenih določb v okviru navedenega roka bodo zato prevzeli vso odgovornost po tem zakonu tisti, ki je ne bodo upoštevali.

Glede morebitnega vprašanja: »zakaj ravno 30. junija 1988?« pa kaže poudariti le to, da se je nekaj dni prej prvič »zgodil« Kongresni trg, ki je tedanjim komunistom na oblasti jasno in glasno pokazal, da je »vrag vzel šalo«, in da se socializma »po njihovi meri« slovenski narod ne namerava iti več. Takrat je vsak pošten komunist že davno tega zapustil njihove vrste. Ostali so samo še tisti, ki so bili voljni sprejeti umazano igro partijskega vodstva in so se zaradi nekaterih privilegijev, ki jih je omogočalo članstvo v tej nečloveški organizaciji, zavestno odpovedali svoji pošteni in moralni drži. Takrat je že vsak komunist zelo dobro vedel, za kaj pri vsem tem gre in kakšne koristi in prednosti bo s tem dobil. Kdor je zdržal do tega datuma v tej (podli in nečloveški) organizaciji, potem zagotovo njegova cena na trgu človeške morale in poštenja ni bila vredna niti piškavega oreha.

Najbolje pa bi bilo vse te dogodke enkrat za vselej odmisлити, saj je od takrat do danes verjetno moral preteči določen čas, da so se akterji takratne slovenske pomladi na obeh straneh med tem pokazali v svoji pravi luči. Zanimiva pri tem pa je ugotovitev, da se oboji danes kažejo kot socialdemokrati, ki naj bi bili to že tedaj. Vendar je bila prva socialdemokratska stranka neformalno ustanovljena že leta 1987, formalno pa dve leti kasneje, medtem ko nikogar od teh tako imenovanih »socialdemokratov« takrat ni bilo zraven.

8. člen

Da bodo navedbe v okviru te določbe še bolj razumljive, naj jih ponazorimo kar s konkretnim primerom, ki ga zelo dobro poznamo. Bivši minister za znanost in tehnologijo Radoslav Bohinc je svoj magistrski znanstveni naslov dosegel z utemeljevanjem »sistema tržnih cen v socialističnem samoupravnem sistemu«, doktorski naslov pa z utemeljevanjem »družbene lastnine v funkciji upravljanja«. O tem namreč pričata tudi njegovi knjigi s podobnim naslovom, ki sta bili v tiskarni že veliko pred obrambo njegovih »znanstvenih« naslovov (med tovariši kolegi so bile možne tudi take prevare).

Kot mnogi vemo, sta zlasti ti dve (tudi največkrat opevani) temi doživeli celo najbolj klavrn konec na smetišču marksistične in kardeljanske ideologije. Tega se očitno zaveda tudi omenjeni »znanstvenik«, saj v zadnji knjigi »Slovenski izziv« (mož je namreč tudi neumorni pisatelj) prve od omenjenih knjig v svoji bibliografiji (povsem logično) sploh ni navedel, drugo pa je kar preimenoval v »Lastnina in upravljanje«. Vendar takrat zagotovo ni šlo za privatno lastnino, ker je ta knjiga izšla že v letu 1987.

Ta mož je s svojo »družbeno lastnino in upravljanjem« utrujal še na začetku nove slovenske države (tedaj je bil še podpredsednik Gospodarske zbornice), ko je bila uvedba privatne lastnine že neizogibno in dogovorjeno dejstvo. V tistih časih je ustanovil tudi tako imenovani »inštitut za menedžment«, v okviru katerega so potem nastale vse teorije, podlage in dogovori za sedanje izredno močno in agresivno »menedžersko združenje« ter njihove nerazumne in popolnoma nerealne plače.

Seveda poznamo še veliko takih primerov, toda s tem ne kaže izgubljati časa.

Mnogi se morajo danes sramovati svojega nekdanjega »znanstvenega dela« (podobno kot prej omenjeni pisatelj), zaradi česar jim je tudi potrebno nekako pomagati in omogočiti, da se bodo lahko znebili take sramote. Nenazadnje bodo potem tudi učbeniki na naših fakultetah lahko takšni kot jih imajo v sodobnih in razvitih državah že desetletja.

9. člen

Na zgornje določbe bo gotovo padlo veliko pripomb, če neposredno prizadetih pri tem sploh ne omenjamo, saj je njihovo nestrinjanje tudi pričakovano. Pravniki bodo gotovo rekli, da tako visokih denarnih kazni doslej še ni bilo, morda pa bodo našli celo še kakšno ustavno razlago za svoje pripombe in pomisleke. Lahko jim odgovorimo, da tolikšnega neupoštevanja in kršenja zakonodaje kot ga je prisotno sedaj, tudi nikoli ni bilo. Vendar je to bržkone edini način, da se bodo napisani in sprejeti zakoni pri nas začeli tudi upoštevati in izvajati, in da ne bodo samo mrtva črka na papirju.

Navedeni zneski denarnih kazni niti niso tako visoki glede na sedanje plače in premoženje tistih, ki bi jih ob nespoštovanju te določbe prizadele.

10. člen

Pričujoči zakon ni bil napisan zato, da bi z njim preganjali ali trpinčili ljudi, temveč da bi jih za določen čas oddaljili od položajev, kjer se sprejemajo za našo skupno prihodnost najbolj pomembne odločitve. S svojim preteklim obnašanjem so vsi, ki jih zakon prizadeva, dokazali, da temu očitno niso dorasli, kar potrjujejo tudi mnogi podatki in sedanje razmere. Vendar pa oddaljevanje v nobenem primeru ne pomeni zapiranja, ker to ne vodi nikamor. Taka kazen tudi ni vzgojna. Kazen bo namreč veliko bolj učinkovita, če bodo prizadeti na lastne oči lahko videli, da znajo drugi nekatero delo opraviti bolje od njih. Seveda pa bodo izpostavljeni kazenskim sankcijam vsi, ki jim bo kakršnakoli krivda za katerokoli kaznivo dejanje iz Kazenskega zakonika RS obravnavala.

Glede zadnje določbe je mogoče reči, da bo z njo zagotovljeno precej večje udejanjanje zakona kot tedaj, če bi zanj morali skrbeti samo sodni organi. S tem tudi ne bo prišlo do nobenega »lova na čarovnice«, kot bodo nekateri gotovo zavpili. Dejstvo je, da ljudje marsikaj vidijo in vedo, na ta način pa si bodo morda upali to tudi povedati. Ne nazadnje pa tudi ne bo slabo, če bodo del denarja dobili nazaj od tistih, ki so ga doslej na vse mogoče načine spravljali v svoje žepe namesto njih. Tako bo z zadnjo določbo v določenem pogledu zagotovljena tudi »poprava preteklih krivic«. Nekateri si želimo, da bi bilo takih prijav zelo veliko, pa čeprav bodo nekateri ob tem na ves glas vpili, da gre za »kršitve človekovih pravic«, ali karkoli podobnega.

Pri oblikovanju besedila tega zakona je bila ves čas v ospredju misel, da naj bi bil razumljiv vsem ljudem in ne samo pravnikom. Razen tega pa bo z njim med drugim dosežena tudi »jasna razmejitev demokracije (ljudovlade) od totalitarizma«. Pričakovati je, da bo Zakon OPS najprej deležen medijske blokade, nato pa ga bodo načrtno hujskaško napadli tisti, katerih položaj bo z njim ogrožen. Slednje je navedeno tudi zato, ker pač velja računati na velike odpore in zaplete pri njegovem sprejemanju v Državnem zboru RS, ko lahko pričakujemo, da bo treba na referendum.

Ekipa Gibanja OPS

Magister Janez Šček je osrednji avtor tega zelo pomembnega zakona za Osvoboditev, Očiščenje in Preporod Slovenije.

PODPIŠITE PODPORO ZAKONU OPS

[TUKAJ](#)